

Wouter Deprez vertelt via zijn gekke verzamelingen een verhaal dat het publiek doet schaterlachen ★★★★★

Wouter Deprez maakt al twee decennia lang knappe voorstellingen waarin poëzie en humor elkaar in evenwicht houden. Zijn nieuwe show *Wouter moet meer orde hebben* is daar geen uitzondering op. "Goienavond!" Wouter Deprez zegt het nog steeds op dezelfde manier als toen we hem jaren geleden voor het eerst zagen: in één woord, met de klemtoon op de eerste lettergreep en de volgende twee er in één ademteug aan gebonden. Wat hij ook al die jaren deed: verzamelen, zowel spullen als herinneringen, denk maar aan hoe hij voor het magnifieke *Eelt* (2008) in de huid van zijn vader kroop.

Die herinneringen *hebben* het naar hun zin in zijn hoofd, maar wat met al dat gerief? Vanuit die vraag vertrekt Deprez' nieuwste worp *Wouter moet meer orde hebben*. Hij verhuist met zijn gezin naar het platteland, een grote kuis dringt zich op. Wat met de discobal die hem doet denken aan zijn beginjaren als cabaretier? Wat met zijn boeken van Kafka en Marquéz, zijn verzameling crucifixen, zijn oude schoolrapporten?

Het mag allemaal mee op het podium en er komen almaar spullen bij. Deprez geniet ervan als hij zijn publiek kan verrassen met weer eens een rekwisiet en gebruikt zijn volle scène als het skelet van deze voorstelling, waar hij vlees aan hangt in de vorm van sappige verhalen. Sappig in het woordgebruik - de vergelijking 'als een koe met ongelijke leggers' smokkelen we ooit nog in een stuk - en sappig in de uitspraak - Deprez schakelt subtiel naar iets platter West-Vlaams als het over zijn jeugd gaat of als hij zich kwaad maakt.

Kakkende alpaca's

Voor de onderwerpen hoeft hij maar om zich heen te kijken: de verbouwingen aan de nieuwe woonst, dromen die hij nooit verwezenlijkt kreeg, zijn opgroeiende kinderen. Over kakkende alpaca's, dat ook. Met citaten van Kafka en Montaigne verrijkt hij de tekst nog *meer*, zonder dat die ook maar één moment boven de hoofden van het stijf uitverkochte, schaterlachende Capitole zweeft.

Wouter moet meer orde hebben is in *meer* dan een opzicht een klassieke Deprez. Hij maakt graag gebruik van rekwisieten, combineert de vaart van stand-up met de vertelkunst van cabaret en verweeft tussen de miniaturen uit zijn dagelijkse leven altijd wel een groter verhaal waar melancholie doorschijnt. Deze keer gaat het over een oogoperatie, en over hoe hij en zijn vrouw anders gaan kijken naar spullen. Het gaat over zorgzaamheid en over koesteren wat je hebt. Na twee uur kijk je ook als toeschouwer anders naar de voorwerpen op het podium. Net voor het eindapplaus speelt Deprez weer op de verrassing, met de schalksheid van in het begin. Hij mag dan stilaan de vijftig naderen, er zit nog altijd een jonge blaag in hem. Hopen dat die het nog veel *goeienavonden* volhoudt.

Gezien op 4 december in Capitole, Gent